



Arrest

nr. 162 021 van 12 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 18 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 oktober 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 november 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. SUFFELEERS, die loco advocaat P. SEGERS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. LAGAE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 april 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 14 oktober 2015 beslist de gemachtigde tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 52, §4,5^o lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.04.2015 werd ingediend door:

(..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vernield in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3', die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat kind hebben één jaar onderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- verklaring wettelijke samenwoning dd. 20.02.2015; huurcontract dd. 21.05.2015 op naam van zowel betrokkene als referentiepersoon; attest van aanmelding bij het onthaalbureau dd. 09.06.2015 en bijbehorende uitnodigingsbrief dd. 09.07.2015: deze documenten zijn te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat betrokkenen elkaar twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen, of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag. Ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie.

- verklaring van celibaat dd. 08.04.2014, afgelegd door betrokkene: dit document heeft enkel betrekking op de burgerlijke staat van betrokkene; er is geen verwijzing naar de referentiepersoon. Dit document heeft geen enkele link met de aangehaalde relatie van betrokkenen, en kan bijgevolg niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

Verklaring op eer door derden: gezien verklaringen op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

- meerdere niet-digitaal gedateerde foto's: deze foto's zijn weliswaar van een handgeschreven datum voorzien welke echter niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden. Bijgevolg kan er niet met zekerheid nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, en kunnen deze niet aanvaard worden als voldoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen

- treintickets: aangezien deze documenten niet gepersonaliseerd zijn, is het niet mogelijk een link te leggen tussen deze tickets en betrokkene en de referentiepersoon. Deze documenten kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging kenden. Uit voorgelegde stukken aangevuld met de gegevens van het Rijksregister, blijkt dat betrokkenen minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden voorafgaand aan de huidige aanvraag. Betrokkenen hebben geen gemeenschappelijk kind. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980; legaal verblijf in België is verstreken. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“(...) Schending van:

- Artikel 40 bis van de Wet van 1 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;*
- Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- Artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980;*
- Het zorgvuldigheidsbeginsel.*

De bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

(...)

De bewijzen die voorgelegd werden, waaronder foto's, verklaringen door derden, treintickets, een huurcontract, ... , worden niet betwist in de beslissing, maar kunnen blijkbaar niet overtuigen dat er sprake is van een duurzame relatie.

Hoewel het inderdaad aan de verzoeker is om bewijzen voor te dragen, kan niet worden ontkend dat verzoekster minstens een begin van bewijs heeft aangedragen. Hoewel de criteria voor het aantonen van een duurzame relatie duidelijk zijn, is de regeling van het bewijs veel minder duidelijk.

Het was dan ook een verrassing voor verzoekster om een negatieve beslissing betekend te hebben gekregen, terwijl de loketdiensten verzoekster niet konden mededelen dat het tot dusver aangeleverde bewijs onvoldoende zou zijn ter staving van haar duurzame en stabiele relatie.

Dit terwijl de aanvraag uiteindelijk toch gedurende meer dan drie maanden in behandeling was.

Verzoekster leverde enkel bewijsmiddelen aan die aan haar voor de hand leken te liggen.

Zelfs aan het voeren van een buurtonderzoek werd gedacht en er worden zes afzonderlijke verklaringen bijgebracht van kennissen en burens die bevestigen dat verzoekster en de heer M. B. een koppel vormen sedert het jaar 2012.

Aangaande de niet-gedigitaliseerde foto's stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij door de handgeschreven datum niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst en dus evenmin aanvaard kunnen worden als voldoende bewijs.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft echter op geen enkel ogenblik aangegeven dat voormelde foto's gedateerd dienden te zijn, noch verzocht zij verzoekster of haar partner om de bijgevoegde foto's te verduidelijken.

Ter verdere staving van de relatie worden thans nog betalingsbewijzen overgelegd die gedaan werden van op de Belgische rekening van de heer M. B. naar de Dominicaanse Republiek, welke betalingen dienden voor het onderhoud van de kinderen van verzoekster die aldaar nog wonen.

Deze betalingen namen een aanvang op 29.01.2013.

Er wordt thans een bewijs overgelegd dat er op regelmatige basis van deze rekening betalingen werden uitgevoerd tot en met 22.10.2015.

Zulks vormt wel degelijk een bijkomend bewijs ter verdere staving van de relatie tussen partijen.

Er is dan ook sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wanneer de dienst Vreemdelingenzaken een begin van bewijs ontvangt, dit bewijs niet betwist maar onvoldoende acht, en geen vraag stelt naar verder bewijs en evenmin zelf onderzoek voert. (...)

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing met betrekking tot de weigering van verblijf naar artikel 40ter van de vreemdelingenwet en motiveert zij waarom de verzoekende partij niet op afdoende wijze aangetoond heeft een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner. Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten wordt verwezen naar artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat het legaal verblijf van de verzoekende partij verstreken is.

Uit het verzoekschrift blijkt ook dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.1.3. Verzoekende partij verwijst naar de door haar voorgelegde stukken en meent dat deze een begin van bewijs inhouden van haar duurzame en stabiele relatie. De Raad stelt vast dat verzoekende partij het oneens is met de beoordeling doch met haar betoog waarbij zij niet ingaat op de concrete motieven van de bestreden beslissing maakt zij niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat de door de verzoekende partij aangebrachte stukken onvoldoende zijn als bewijs van een duurzame en stabiele relatie in het kader van artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet. Het is voorts aan de verzoekende partij om een relatie in de zin van voormelde wetsbepaling aan te tonen en aan de verwerende partij om – wanneer hieraan niet voldaan is – te motiveren. Verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden in haar betoog dat de loketdiensten haar niet konden meedelen dat het tot dusver aangeleverde bewijs onvoldoende was voor het treffen van de bestreden beslissing nu dergelijke inhoudelijke beoordeling niet toekomt aan voormelde loketdiensten en zij verzoekende partij hieromtrent aldus ook niet kunnen of moeten inlichten. Voormelde loketdiensten staan *in casu* enkel in voor het doorsturen van de aanvraag naar de verwerende partij en de kennisgeving van de bestreden beslissing.

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). In casu dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

2.1.4. Met betrekking tot de verklaringen van kennissen en burens bevat de bestreden beslissing een duidelijk motief dat de verzoekende partij inhoudelijk niet betwist: *“gezien verklaringen op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen”*. Verzoekende partij verwijst slechts opnieuw naar de door haar voorgelegde stukken maar zij laat na de concrete motieven aangaande deze stukken te weerleggen of te betwisten. Zij toont dan ook niet de kennelijke onredelijkheid van deze motieven aan.

2.1.5. Met betrekking tot de bijgebrachte foto's stelt de verzoekende partij dat *“De Dienst Vreemdelingenzaken echter op geen enkel ogenblik (heeft) aangegeven dat voormelde foto's gedateerd dienden te zijn, noch verzocht zij verzoekster of haar partner om de bijgevoegde foto's te verduidelijken.”* De Raad wijst er evenwel nogmaals op dat het aan de verzoekende partij toekomt om de stukken die zij relevant acht in het kader van haar aanvraag bij te brengen. Wanneer de verwerende partij deze stukken onvoldoende acht als bewijs van een duurzame en stabiele relatie in de zin van artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet dan moet zij de verzoekende partij hieromtrent niet nog verder bevragen maar volstaat het dat zij deze stukken beoordeelt en motiveert waarom deze stukken niet volstaan. Verzoekende partij toont met haar kritiek ook niet aan dat het motief dat niet-digitaal gedateerde foto's niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kunnen worden zodat niet met zekerheid kan nagegaan worden wanneer precies deze foto's werden genomen kennelijk onredelijk is.

2.1.6. Voor zover de verzoekende partij een stuk met betalingsbewijzen bijbrengt bij haar verzoekschrift stelt de Raad vast dat zij dit stuk niet heeft voorgelegd aan het bestuur voor het nemen van de bestreden beslissing. De gemachtigde kon er dan ook geen rekening mee houden bij het nemen van de bestreden beslissing. De Raad benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient

beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. De verwerende partij kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van het stuk met betalingsbewijzen dat verzoekende partij nu voorlegt. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Het bij het verzoekschrift gevoegde stuk kan aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

2.1.7. Gelet op de bespreking hoger stelt de Raad vast dat de gemachtigde niet op kennelijk onredelijk wijze heeft geoordeeld dat de verzoekende partij onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake zou zijn van een duurzame en stabiele relatie in het kader van artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"(...) Schending van:

- Artikel 8 EVRM;*
- Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- Artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980;*
- Het zorgvuldigheidsbeginsel.*

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid die de beslissing heeft genomen, bij de beoordeling van de aanvraag tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op de grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Zoals aangehaald bij de feiten vormt verzoekster een feitelijk gezin met een Belgische man, de heer M. B.

Dit blijkt uit hun samenwoning, de door hun afgelegde verklaring van wettelijke samenwoning en het huurcontract op beider naam.

Het recht op een gezinsleven is een grondrecht van de Europese Unie.

De Raad van de Europese Unie heeft in haar richtlijn 2003/86/EG van 22.09.2003 het recht op gezinshereniging als principe gesteld. (Richtl. 2003/86/EG, Pb.L. 251 van 03.10.2003, 12-18)

In haar tweede overweging stelt de Raad dat maatregelen op dit vlak in overeenstemming moeten zijn met de plicht om het gezin te beschermen en het gezinsleven te respecteren.

De Raad verwijst hierbij in expliciete bewoordingen naar de grondrechten die voortvloeien uit artikel 8 van het Europees Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en naar het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Uit het arrest CHAKROUN van het Europees Hof van Justitie (HvJ 4.03.2010, C-578/08, CHAKROUN) volgt dat alle bepalingen waarmee voorwaarden aan het recht op gezinsleven worden opgelegd, op restrictieve wijze dienen te worden geïnterpreteerd: "overwegende dat de gezinsherenigingsrichtlijn voor de lidstaten welbepaalde verplichtingen in het leven roept, waaraan duidelijk omschreven subjectieve rechten beantwoorden aangezien de lidstaten verplicht zijn om in de door de richtlijn omschreven gevallen de gezinshereniging van bepaalde leden van het gezin van de gezinshereniger toe te staan zonder ter zake enige beoordelingsmarge te kunnen uitoefenen.

Volgens het Hof mogen de lidstaten hun vrijheid van handelen met betrekking tot deze materie niet op een dergelijke manier benutten dat afbreuk wordt gedaan aan het doel van de Richtlijn, dat erin bestaat de gezinshereniging te bevorderen.

Uitzonderingen moeten bijgevolg uitzonderlijk blijven.

Het gezinsleven dient bijgevolg op de meest uitgebreide wijze beschermd te worden.

In de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten wordt enkel ingegaan op de criteria voor het bewijs van een duurzame relatie.

Op geen enkele wijze wordt in de beslissing betwist dat er sprake is van een relatie. Desondanks wordt in motivering niet verder ingegaan op het bestaan van deze situatie.

In de bestreden beslissing wordt geen rekening gehouden met de bescherming van het recht op het gezinsleven zoals vervat in artikel 8 EVRM.

De beslissing stelt enkel dat niet werd voldaan aan de criteria van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet van 18 december 1981 en levert op basis daarvan een bevel om het grondgebied te verlaten af.

Het ware gepast geweest om af te wachten of er beroep zou worden aangetekend alvorens een beslissing te nemen over de verwijdering, dan toch minstens een motivering op te geven voor het bevel om het grondgebied te verlaten.

Momenteel is deze motivering beperkt tot de volgende bewoordingen:

"Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis art. 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken. "

Op deze wijze schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht. (...) "

2.2.2. Waar de verzoekende partij opnieuw de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen aanhaalt alsook artikel 62 van de vreemdelingenwet, volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel terzake.

2.2.3.1. Verzoekende partij betoogt dat geen rekening werd gehouden met haar relatie en meent een schending van artikel 8 van het EVRM te ontwaren.

2.2.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, en het verwijt aan het adres van de verwerende partij dat er geen toetsing hieraan werd doorgevoerd, moet worden vastgesteld dat deze toets in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan. (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

Ter zake kan worden verwezen naar het arrest GwH nr. 123/2013 van 26 september 2013 waarin het volgende werd overwogen:

"B.7.2. Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om een verblijf in het kader van gezinshereniging te verkrijgen voor de echtgenoot of partner van een Belgische onderdaan, voor de kinderen van de Belgische onderdaan en die van zijn echtgenoot of partner, alsmede voor de beide ouders van een minderjarige Belg. Aldus waarborgt die bepaling het recht op gezinsleven van het kerngezin."

Verzoekende partij toont geen schending aan van artikel 8 van het EVRM, mede gelet op de bespreking van het eerste middel.

2.2.3.3. Gelet op voorgaande kan evenmin een schending van de zorgvuldigheidsplicht worden aangenomen.

2.2.3.4. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER